

Er der da to, som føler, at de passe sammen, saa maa de søge at lære hinanden at kende. De maa leve en Del af deres Tankeliv sammen, de maa have Ro til at tale ud.

Kan dette da ske under de nuværende Samfundsforhold? — I vort bornerede Samfund, hvor ikke to Forlovede kan bo i samme Pensionat! Saasnart Ringene er vexlede, maa den ene strax omgjorde sine Lænder og flytte ud til Sorte Hest, naar Pensionatet ligger paa Trianglen.

Nutidens unge maa tage Skridtet fuldt ud, og vise i Gerning, at Menneskers Lykke sættes højere end gamle Traditioner!

De unge maa vise sig selv den Agtelse, at de, trods den herskende Moral, godt kan mødes uden at have et »Livjægerkorps« med skarpladte Geværer til at bevogte sig. —

Men de unge Mænd og Kvinder af Fremskridtspartiet maa endelig holde sammen og støtte hverandre imod Sladder og Modstand. Der er ved at komme Forstaaelse mellem unge Mænd og Kvinder. Forstaaelsen maa voxes. — De maa gensidig skærme hinanden. Og det vil de. Den unge intelligente Mand ser med Beundring paa den unge Pige, der vover at trodse Bornerthedens Fæstningsværker. Hun vil ogsaa staa sig bedre ved at vinde hans Agtelse og Tillid end de udlevede Tanter.

Og man vente sig ikke for meget af Hjemmene. Der gives maaske faa, meget faa Hjem (med Sympathi for de yngres Færd) hvor Ungdommen kan have Lov at røre sig, men i det hele faar man næppe Støtte fra den Kant. Hvilken Fader eller Moder vil præsentere en ung Mand som sin Datters Ven? Og desuden er saa mange af de unge, særlig i København, »hjemløse«. De ældre, der vil støtte Ungdommens Kamp, vil man naturligvis være overmaade taknemlige.

Vil da de unge bryde sig selv en Bane, eller vil de vente til Reformerne med Fællesundervisning som Udgangspunkt, gradvis men uhyre langsomt arbejde sig frem?

Vil Ungdommen resignere og trøste sig med, at en anden Slægt i Fremtiden vil naa den Lykke, man drømte om? Hvor bittert bliver Livet saa ikke, dobbelt bittert, fordi Døren til Lykkens underfulde Tempel blev aabnet paa Klem: man saa lidt og anede mere men drømte mest; — og bygge videre paa Samfundsløgnen, Forlovelse! —

Kongresserne i Paris

den 23de Juni til 20de Juli 1889.

Af

Fredrik Bajer.

Hvilken Myl af Kongresser i Løbet af 4 varme Sommeruger!

- I. Den 23.—27. Juni: Verdensfredskongressen,
- II. — 25.—30. — Kvinderetskongressen,
- III. — 29.—30. — Den parlamentariske Voldgiftskonference,
- IV. — 1. Juli: Freds- og Friheds-Ligaens Aarsmøde, og
- V. — 12.—20 — Kongressen for kvindelige Værker og Indstiftelser.

Samtidig med den sidste holdtes — foruden flere andre — de socialdemokratiske Arbejderkongresser. Men, da Allestedsnærværelse er overmenneskelig, maatte det Menneske, som skriver dette, indskrænke sin Nærværelse til de 5 ovennævnte Kongresser, af hvilke I*) og II, II og III, ja tildels III og IV greb saaledes ind i hinanden, at man maatte løbe fra det ene Sted til det andet: fra Place St. Sulpice (hvor I*) blev holdt) 10 Minuters kort Trav til Boulevard St. Germain 184 (II), derpaa fra den venstre Seinebred — til det prægtige Hotel Continental (III) — paa højre Seinebred —, og endelig fra Rue Chabanais 1 (IV) over en af Seinebroerne til Deputeretkammeret (det franske Folketing), hvor den af den af den parlamentariske Kongres valgte Komité konstituerede sig den 1ste Juli.

Det sidste var i Grunden det vigtigste af det alt sammen. Det var alligevel det, man mærkede mindst. Ogsaa her gælder den svenske Forfatter *Geijers* Ord: Hvad stort sker, sker tyst.

At over hundrede Rigsdagsmænd fra de forskellige Lande havde holdt Møde i Hotel Continental, var allerede *noget*, — og det vidste man ogsaa nok. At de — efter nogle almindelige Beslutninger om at virke for Voldgift og Fred mellem Folkene, — den 30te Juni (umiddelbart inden de efter Indbydelse mødte hos den franske Republiks Præsident) besluttede at nedsætte en *international permanent Komité*, der skulde foranstalte Konferencer af alle Landes Rigsdagsmænd til Fredssagens Fremme, den næste den 25.—30. Juni 1890 i London, — det var *mere*. Men det var endnu kun Ord, ikke Handling. *Mest* var det, at denne Komités fødte Medlemmer, virkelig konstituerede sig, valgte Præsident, Vicepræsidenter og Sekretærer, og nu er i fuld Virksomhed, kraftigt støttet af Fredsforeningerne.

Paa tidligere Fredskongresser havde der været talt om at vælge Repræsentanter fra de forskellige Lande til et internationalt Parlament. Naar dette samledes en Gang om Aaret, naar dettes Medlemmer raadslog om Midlerne til at udjævne indbyrdes Stridigheder mellem Staterne ad fredelig Vej, og naar saaledes et venskabeligt Forhold udviklede sig imellem

*) Se Kongressens Navn ovenfor.